

A könyv, ami rólam szól

Még most karácsonykor történt az, hogy kaptam egy könyvet. Karácsonyi csoda lehetett, mert rólam szólt, még a címe is az volt: Hunor, a kincskereső! A barátom, Teodor is szerepelt benne és még pár - valószínűleg kitalált - szereplő.

Az elején bemutatottak bennünket. Általános iskolába járunk, a tanár néni nagyon kedves. Minden részlet egyezett a valósággal! Teodorral általában együtt írjuk meg a házit, és utána elmegyünk a parkba, beszélgetni, és a későbbiekben kincset vadászni.

A történetben megjelent egy újabb barát. Játsszani akart. Utána ismét egy parkba mentünk, és arról beszéltek, milyen lenne, egy igazán klassz, kalandos életet élni.
- Egy bűnöző után nyomoznánk, és végül el is kapnánk...! - ábrándozott a cimborám.

- Vagy kincsre bukkannánk! - vetettem fel én.

A könyvből egy részlet:

padról.

- Én is hallottam a kincsről – mondta gyorsan Irén. Először azt hittem jobb lesz, ha gyorsan lelépünk, de aztán rájöttem, hogy négyen többre megyünk, mint ketten.

- És pontosan mit hallottál? – kérdeztem őszinte érdeklődéssel.

- A kincset még az amerikaiak is megpróbálták megtalálni a II. világháború idején - erősködött a haverom. - A nagymamám mesélt róla.

A továbbiakban: megjelent egy gyerek, Sanyi. Elég rossz fiú volt a leírás szerint. Sanyi az osztálytársunk lett, és egyre több gyerekkel kezdett gonoszkodni. A következő áldozat: Henrik volt. De nekünk valami furcsa érzésünk volt azzal a sráccal szemben.

- Mintha már láttuk volna. Mondtam én.

És utána döbbsentünk rá, hogy ki is Ő.

- Hát, persze! Ez a srác terrorizálta a parkban azt a kisfiút!

- Igen, biztos, hogy ő az! - bólintottam.

Aztán visszatértünk a kincskeresésre. Mindenki gondolkozott.

- Jó lenne egy régi térkép a városról - törtem a fejem.

Aztán az osztályban Sanyi rossz cselekedetéről már a tanárunk is értesült. Amikor a fiút kérdezték, hazudott. Azt mondta, hogy nem csinált semmit, és meg is esküdött rá. Szerinte a tanító néni biztosan téved.

A végén azonban Sanyi megváltozott. Egész jó gyerek lett belőle, és a barátunk lett. Ő is segített a szikla elmozdításában, hogy megtaláljuk a kincset. És sikerült.

- A szikla alatti kincs a múzeumé lesz – döntöttük el közösen.

Néhány nap múlva a polgármester eljött az iskolába, hogy gratuláljon nekünk, és megköszönje, hogy Zalaegerszeg az ország középpontjába került. Továbbá mindannyian kaptunk egy-egy vadonatúj laptopot!

Hári Hunor 5.a

Izsák Imre Általános Iskola

